Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU MÄÄRUS (kaheksas koda)

29. märts 2012*

Tühistamishagi — Riigiabi — Abikava, mis võimaldab firmaväärtuse amortiseerimist välismaises äriühingus osaluse omandamise korral — Otsus, millega abikava tunnistatakse ühisturuga kokkusobimatuks ning ei kohustata abi tagasi nõudma — Ühendus — Isikliku puutumuse puudumine — Vastuvõetamatus

Kohtuasjas T-236/10,

Asociación Española de Banca, asukoht Madrid (Hispaania), esindajad: advokaadid J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan ja R. Calvo Salinero,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: R. Lyal ja C. Urraca Caviedes,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 28. oktoobri 2009. aasta otsuse 2011/5/EÜ firmaväärtuse amortiseerimise kohta välismaises äriühingus osaluse omandamisel C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), mida Hispaania rakendas (ELT 2011, L 7, lk 48), artikli 1 lõige 1 ning teise võimalusena artikkel 4,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja esimees L. Truchot (ettekandja), kohtunikud M. E. Martins Ribeiro ja A. Popescu,

kohtusekretär: E. Coulon,

on andnud järgmise

määruse

Vaidluse taust

1 2005. ja 2006. aastal saadetud kirjalike küsimustega (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 ja P-5509/06) uurisid mitu Euroopa Parlamendi liiget komisjonilt, kas riigiabiks tuleks kvalifitseerida meede, mis on ette nähtud Hispaania ettevõtte tulumaksu seaduse artikli 12 lõikes 5, mis lisati sellesse seadusesse 27. detsembri 2001. aasta Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social'iga

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

(seadus 24/2001, mis käsitleb maksu-, haldus- ja sotsiaalmeetmete vastuvõtmist; *Boletín Oficial del Estado*, edaspidi „*BOE*", nr 313, 31.12.2011, lk 50493) ja mis võeti üle 5. märtsi 2004. aasta Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades'isse (kuninga seadusandlik dekreet 4/2004, millega kiidetakse heaks ettevõtte tulumaksu seaduse konsolideeritud versioon; *BOE* nr 61, 11.3.2004, lk 10951) (edaspidi „vaidlusalune kava"). Komisjon vastas sisuliselt, et tema käsutuses oleva teabe põhjal ei tundu vaidlusalune kava kuuluvat riigiabi reguleerivate normide kohaldamisalasse.

2 Komisjon palus 15. jaanuari ja 26. märtsi 2007. aasta kirjadega Hispaania ametivõimudel esitada talle teavet, et hinnata vaidlusaluse kava ulatust ja mõju. Hispaania Kuningriik edastas 16. veebruari ja 4. juuni 2007. aasta kirjadega komisjonile taotletud teabe.

3 Komisjon sai 28. augusti 2007. aasta faksiga kaebuse ühelt eraettevõtjalt, kes väitis, et vaidlusalune kava on ühisturuga kokkusobimatu riigiabi.

4 Komisjon algatas 10. oktoobri 2007. aasta otsusega (kokkuvõte avaldatud ELT C 311, lk 21) ametliku uurimismenetluse vaidlusaluse kava kohta.

5 Hispaania Kuningriik saatis 5. detsembri 2007. aasta kirjaga komisjonile oma märkused ametliku menetluse algatamise otsuse kohta. Ajavahemikus 2008. aasta 18. jaanuarist kuni 16. juunini sai komisjon märkusi veel 32 huvitatud isikult, sealhulgas hagejalt Asociación Española de Bancalt. 30. juuni 2008. ja 22. aprilli 2009. aasta kirjadega esitas Hispaania Kuningriik oma kommentaarid huvitatud isikute märkuste kohta.

6 18. veebruaril, 12. mail ja 8. juunil 2009 korraldati Hispaania ametivõimudega tehnilised kohtumised. Tehnilisi kohtumisi korraldati ka osaga 32 huvitatud isikust.

7 Hispaania Kuningriik esitas 14. juuli 2008. aasta kirjaga ja 16. juuni 2009. aasta e-kirjaga komisjonile lisateavet.

8 Komisjon lõpetas menetluse Euroopa Liidu siseste osaluste omandamise kohta oma 28. oktoobri 2009. aasta otsusega 2011/5/EÜ firmaväärtuse amortiseerimise kohta välismaises äriühingus osaluse omandamisel C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), mida Hispaania rakendas (ELT 2011, L 7, lk 48; edaspidi „vaidlustatud otsus").

9 Vaidlustatud otsuses tunnistati ühisturuga kokkusobimatuks vaidlusalune kava, mis seisneb maksusoodustuses, millega Hispaania äriühingud saavad amortiseerida firmaväärtust välismaises äriühingus osaluse omandamise korral, juhul kui seda kohaldatakse liidus asuvates äriühingutes osaluse omandamisele.

10 Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõiked 2 ja 3 võimaldavad siiski õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte alusel jätkata vaidlusaluse kava kohaldamist sellistele osaluse omandamistele, mis on toimunud enne 21. detsembrit 2007, kui *Euroopa Liidu Teatajas* avaldati ametliku uurimismenetluse algatamise otsus, ning sellistele osaluse omandamistele, mille toimumine – mille eelduseks oli luba reguleerivalt asutuselt, kellele sellest tehingust oli enne seda kuupäeva teatatud – oli ümberlükkamatult kokku lepitud enne 21. detsembrit 2007.

Menetlus ja poolte nõuded

11 Hageja esitas käesoleva hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 21. mail 2010.

12 Komisjon esitas eraldi dokumendina Üldkohtu kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel 30. septembril 2010 Üldkohtu kantseleisse saabunud vastuvõetamatuse väite.

13 Hageja esitas 16. novembril 2010 omapoolsed märkused komisjoni esitatud vastuvõetamatuse väite kohta.

14 Hageja palub Üldkohtul sisuliselt:

— tunnistada hagi vastuvõetavaks;

— tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1;

— teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 4 osas, milles on ette nähtud kohustus nõuda abi tagasi tehingute puhul, mis toimusid enne vaidlustatud otsuse avaldamist *Euroopa Liidu Teatajas*;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

15 Komisjon palus Üldkohtul:

— tunnistada hagi vastuvõetamatuks;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

16 Kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel võib Üldkohus ühe poole taotlusel lahendada vastuvõetamatuse väite asja sisuliselt arutamata. Vastavalt sama artikli lõikele 3 on taotluse edasine menetlus suuline, kui Üldkohus ei otsusta teisiti. Käesolevas asjas leiab Üldkohus, et ta on toimiku materjalidest saanud piisavalt teavet ning suulist menetlust ei ole vaja alustada.

17 Komisjon väidab, et käesolev hagi on vastuvõetamatu, kuna hageja ei ole tõendanud, et tal on õigus esitada vaidlustatud otsuse peale hagi.

18 ELTL artikli 263 neljandas lõigus on märgitud, et „[i]ga füüsiline või juriidiline isik võib esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustel esitada hagi temale adresseeritud või teda otseselt ja isiklikult puudutava akti vastu ning üldkohaldatava akti vastu, mis puudutab teda otseselt ja ei sisalda rakendusmeetmeid”.

19 Tuleb meenutada, et oma liikmete – nagu hageja – kollektiivseid huve kaitsma volitatud ühendus võib üldjuhul esitada hagi riigiabi valdkonnas komisjoni tehtud lõppotsuse tühistamise nõudes üksnes kahel juhul ehk esiteks siis, kui tema esindatavad ettevõtjad või mõni neist võivad ka individuaalselt hagi esitada, ning teiseks siis, kui ühendus võib tugineda isiklikule huvile, eeskätt seetõttu, et akt, mille tühistamist taotletakse, mõjutab tema kui läbirääkija positsiooni (Euroopa Kohtu 22. juuni 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-182/03 ja C-217/03: Belgia ja Forum 187 *vs*. komisjon, EKL 2006, lk II-5479, punkt 56; Üldkohtu 12. detsembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-380/94: AIUFASS ja AKT *vs*. komisjon, EKL 1996, lk II-2169, punkt 50, ning 9. septembri 2009. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-227/01-T-229/01, T-265/01, T-266/01 ja T-270/01: Diputación Foral de Álava jt *vs*. komisjon, EKL 2009, lk II-3029, punkt 108).

20 Hageja tuletab oma hagi esitamise õiguse esimese võimalusena oma liikmete vastavast õigusest.

21 Kuigi hageja teatab oma märkustes vastuvõetamatuse väite kohta, et ta „kaitseb kõikide oma liikmete huve ning vaidlustatud otsus puudutab neid liikmeid otseselt ja isiklikult”, esitab ta tõendeid hagi esitamise õiguse kohta üksnes oma kolme liikme osas, kelleks on Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(edaspidi „BBVA”) ja Banco Santander, SA, kes mõlemad esitasid vaidlustatud otsuse peale hagi (vastavalt kohtuasi T-225/10 ja kohtuasi T-227/10), ning Banco Popular Español, SA, kes vaidlustatud otsuse peale hagi ei esitanud.

22 BBVA ja Banco Santanderi kohta märgib komisjon, et hageja ei saa nende huve esindada, kuna nad kaitsevad oma huve ise hagidega, mis nad vaidlustatud otsuse peale esitasid.

23 Selles suhtes tuleb meenutada, et esimene olukord, kus ühenduse esitatud hagi on vastuvõetav tema liikmete esindamise tõttu (vt eespool punkt 19), on kohtupraktika kohaselt selline, milles ühendus hagi esitades on astunud ühe või mitme oma esindatava liikme asemele, tingimusel et tema liikmetel endil on võimalik esitada vastuvõetav hagi (eespool viidatud kohtuotsus AIUFASS ja AKT *vs.* komisjon, punkt 50, ning Üldkohtu 18. septembri 2006. aasta määrus kohtuasjas T-350/03: Wirtschaftskammer Kärnten ja best connect Ampere Strompool *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 25).

24 Nagu märkis Üldkohus oma 6. juuli 1995. aasta otsuses liidetud kohtuasjades T-447/93-T-449/93: AITEC jt *vs.* komisjon (EKL 1995, lk II-1971, punkt 60), kaasnevad ühenduse esitatud hagiga menetluslikud eelised, kuna see võimaldab vältida suure arvu erinevate hagide esitamist samade otsuste peale. Esimene olukord, kus ühenduse esitatud hagi on vastuvõetav, eeldab seega, et ühendus tegutseb oma liikmete asemel. Sellest tulenevalt saab ühendus oma liikmete esindajana esitada vastuvõetava tühistamishagi juhul, kui need liikmed ise ei ole hagi esitanud, kuigi nad oleksid võinud seda teha.

25 Nii leidis Üldkohus oma 11. juuni 2009. aasta otsuses kohtuasjas T-292/02: Confservizi *vs.* komisjon (EKL 2009, lk II-1659, punkt 55), et hagejaks olnud ühendus ei esindanud oma liikmetest nende huve, kes esitasid kohtuasjades T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 ja T-189/03 ise hagi, kuna viimati nimetatud esindasid kõnealuste hagide esitamise teel omaenda huve. Vastupidi hageja väidetele ei võimalda asjaolu, et tegemist ei ole ainsa kaalutlusega, mille tõttu hagi tunnistati vastuvõetamatuks, asuda seisukohale, et see kaalutlus on väär ja kohtupraktikaga vastuolus.

26 Selles suhtes tuleb märkida, et hageja viidatud kohtuotsused ei räägi sellele kohtupraktikas leitud lahendusele vastu. Nendes on nimelt lahendatud ühishagisid, mille on esitanud üks või mitu ühendust ja üks või mitu nende liiget. Ühishagi korral ei ole aga juhul, kui ühe hageja õigus hagi esitada on tuvastatud, väljakujunenud kohtupraktika kohaselt vaja analüüsida teiste hagejate vastavat õigust (Euroopa Kohtu 24. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-313/90: CIRFS jt *vs.* komisjon, EKL 1993, lk I-1125, punkt 31). Seega vastupidi hageja väidetele on enamikus tema viidatud kohtuotsustes tegelikult piirdutud hagi vastuvõetavaks tunnistamisega ühenduse ühe või mitme liikme hagi esitamise õiguse alusel, ilma et oleks võetud seisukohta selle ühenduse õiguse kohta hagi esitada (Üldkohtu 27. aprilli 1995. aasta otsus kohtuasjas T-442/93: AAC jt *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-1329, punkt 55; eespool viidatud kohtuotsus AITEC jt *vs.* komisjon, punkt 82; 22. oktoobri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-266/94: Skibsværftsforeningen *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-1399, punkt 51, ning 17. juuni 1999. aasta otsus kohtuasjas T-82/96: ARAP jt *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-1889, punktid 39–41).

27 Ühesainsas kohtuotsuses, milleks on Üldkohtu 4. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-445/05: Associazione italiana del risparmio gestito ja Fineco Asset Management *vs.* komisjon (EKL 2009, lk II-289), on pärast ühenduse ühe liikme esitatud hagi vastuvõetavuse küsimuse lahendamist sõnaselgelt lahendatud ka ühenduse esitatud hagi vastuvõetavuse küsimus, selleks et esimesena nimetatud hagi vastuvõetavuse põhjal järeldada, et ka viimati nimetatud hagi on vastuvõetav (kohtuotsuse punkt 56). Sellest ei saa siiski ainult ühenduste esitatud hagide vastuvõetavuse kohta tuletada üldreeglit, mille kohaselt on ühendustel õigus esitada hagi, kui nende liikmetel on selline õigus, olenemata sellest, kas viimased on omaenda hagi esitanud või mitte. Kohtuasjas, milles tehti kõnealune otsus, ei olnud hagejaks olnud ühenduse liige nimelt eraldi hagi esitanud, vaid oli esitanud koos ühendusega ühe ja sama hagi, mistõttu ei kahjustatud eespool punktis 24 nimetatud menetluslikku eelist.

28 Mis puudutab Üldkohtu 21. mai 2010. aasta otsust liidetud kohtuasjades T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04: Prantsusmaa jt *vs.* komisjon (EKL 2010, lk II-2099), millele hageja samuti viitab, siis ka see ei võimalda niisugust reeglit tuletada, kuna selles ei lahendatud kohtuasjas T-456/04 hagejaks olnud ühenduse esitatud hagi vastuvõetavuse küsimust. Lisaks tuleb märkida, et ühenduse hagi võib tunnistada vastuvõetavaks vaatamata tema liikmete poolt hagi esitamisele, kui on mõjutatud tema enda huve (vt eespool punkt 19). Üldkohtu 7. juuni 2006. aasta otsuses kohtuasjas T-613/97: UFEX jt *vs.* komisjon (EKL 2006, lk II-1531), millele hageja samuti viitab ja milles lahendati ühenduse ja selle kolme liikme esitatud hagi, ei esine ka ühtegi hagi vastuvõetavusega seotud kaalutlust.

29 Peale selle ei võta niisugune lahendus vastupidi hageja väidetele ELTL artiklilt 263 selle kasulikku mõju ega kahjusta õiguskindluse põhimõtet ega hageja kaitseõigusi. Selle tulemusel sõltub ühenduste hagide vastuvõetavus tõepoolest muude isikute, käesoleval juhul nende liikmete poolt hagi esitamata jätmisest. Sellegipoolest ei saa niisugust olukorda pidada teadmatuse või ebakindluse allikaks, kuna oma liikmete huvide kaitsmise eest vastutavalt ühenduselt võib õigustatult eeldada, et ta on teadlik liikmete esitatud hagidest, ning vastupidi. Lisaks ei kahjusta asjaolu, et hagejaks oleva ühenduse hagi on vastuvõetamatu tema liikmete esitatud hagide tõttu, ELTL artikli 263 kasulikku mõju ega ühenduse kaitseõigusi, see tähendab sisuliselt tema õigust tõhusale kohtulikule kaitsele. Nimelt esineb üks kahest võimalusest: kas hagejaks olev ühendus esitab hagi, et kaitsta hagi esitamise õigust omavate liikmete huve ning vastuvõetavaks tunnistatav hagi on ühenduse liikme või ühenduse hagi, olenevalt sellest, kas üks ühenduse liikmetest on ise hagi esitanud või mitte; või esitab ühendus hagi omaenda huvi kaitsmiseks ning tema hagi võidakse tunnistada vastuvõetavaks vaatamata sellele, et ka tema liikmed on hagi esitanud, kui on tõendatud niisuguse huvi esinemine (vt allpool punktid 42–46).

30 Järelikult ei saa hagi käesolevas asjas tunnistada vastuvõetavaks selle alusel, et hageja esindab BBVA-d ja Banco Santanderit, kuna viimased esitasid ise hagi, ning seda ilma, et oleks vaja lahendada nende kahe äriühingu esitatud hagide vastuvõetavuse küsimust.

31 Seoses Banco Popular Españoliga, kellele hageja viitab teise võimalusena, lisas hageja oma märkustele vastuvõetamatuse väite kohta dokumendi, mis tõendab, et see äriühing kohaldas vaidlusalust kava 2007. ja 2008. aastal eelkõige ühes Portugali äriühingus osaluse omandamise suhtes, mis toimus juunis 2003. Hageja täpsustab siiski, et Banco Popular Español suhtes ei tehtud tagasinõudmise korraldust.

32 Selles suhtes väidab hageja kohtupraktikale tuginedes esmalt, et ebaseaduslikuks ja ühisturuga kokkusobimatuks tunnistatud abikava alusel abi saanud isiku isiklik puutumus ei saa piirduda üksnes juhuga, kui teda kohustatakse see abi tagastama. Hageja on nimelt seisukohal, et tagasinõudmise kohustust on kohtupraktikas analüüsitud üksnes täiendavalt.

33 See argument tuleb tagasi lükata. Nimelt ei saa väljakujunenud kohtupraktika kohaselt üldjuhul olla vastuvõetav ettevõtja esitatud hagi komisjoni sellise otsuse tühistamise nõudes, millega keelatakse sektoriaalne abikava, kui see otsus puudutab ettevõtjat vaid põhjusel, et ta kuulub kõnealusesse sektorisse ja et ta võib selle kava alusel abi saada. Niisugune otsus on nimelt selle ettevõtja suhtes üldkohaldatav meede, mida kohaldatakse objektiivselt määratletud olukordadele ja mis tekitab õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt määratletud isikute kategooria jaoks (vt Euroopa Kohtu 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-298/00 P: Itaalia *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-4087, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika, ning Üldkohtu 11. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas T-309/02: Acegas *vs.* komisjon, EKL 2009, lk II-1809, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

34 Kui aga kõnealune otsus puudutab hagejaks olevat ettevõtjat mitte ainult tulenevalt tema kuulumisest kõnesoleva sektori ettevõtjate hulka, kes võisid abikava alusel potentsiaalselt abi saada, vaid ka tulenevalt sellest, et ettevõtja oli tegelikult saanud nimetatud abikava raames individuaalset abi, mille komisjon kohustas tagasi nõudma, siis puudutab nimetatud otsus teda isiklikult ning tema poolt selle otsuse peale esitatud hagi on vastuvõetav (vt selle kohta Euroopa Kohtu 19. oktoobri 2000. aasta otsus

liidetud kohtuasjades C-15/98 ja C-105/99: Itaalia ja Sardegna Lines *vs*. komisjon, EKL 2000, lk I-8855, punktid 34 ja 35, ning Üldkohtu 10. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas T-75/03: Banco Comercial dos Açores *vs*. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 44).

35 Eespool punktis 33 viidatud kohtuotsused, nagu ka hageja viidatud otsused eeldavad samas sõnastuses, et abikava ühisturuga kokkusobimatuks tunnistamise otsus puudutab hagejat isiklikult, kui on tõendatud, et ta on tegelikult saanud nimetatud abikava raames individuaalset abi, mille komisjon kohustas tagastama (Üldkohtu 20. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-136/05: Salvat père & fils jt *vs*. komisjon, EKL 2007, lk II-4063, punkt 70; 11. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas T-297/02: ACEA *vs*. komisjon, EKL 2009, lk II-1683, punkt 45, ning 11. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas T-301/02: AEM *vs*. komisjon, EKL 2009, lk II-1757, punkt 45). Sellest sõnastusest, mis asetab tagasinõudmise kohustuse samale tasandile hageja tegelikuks abisaajaks olemisega, ei saa järeldada, et niisuguse kohustuse nõue on teisejärgulise tähtsusega või isegi üleliigne.

36 Lisaks tuleb märkida, et Üldkohtu 28. novembri 2008. aasta otsuses liidetud kohtuasjades T-254/00, T-270/00 ja T-277/00: Hôtel Cipriani jt *vs*. komisjon (EKL 2008, lk II-3269, punkt 84), millele hageja samuti viitab, piirdus kohus eespool mainitud kahe tingimuse kordamisega ning omistas tagasinõudmise korraldusele isegi erilise tähtsuse, leides, et individualiseerimine tulenes kõnealusel juhul asjaolust, et tagasinõudmise korraldus riivas eriomaselt selle suletud ringi täiesti identifitseeritavate liikmete huve. Lahendades selle kohtuotsuse peale esitatud apellatsioonkaebust, leidis Euroopa Kohus, et Üldkohus asus põhjendatult seisukohale, et hagejateks olnud ettevõtjatel oli õigus hagi esitada, kuna vaidlusalune otsus puudutas neid isiklikult, põhjusel et asjaomase abi tagasinõudmise korraldus mõjutas eriomaselt nende õiguslikku olukorda (Euroopa Kohtu 9. juuni 2011. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P: Comitato „Venezia vuole vivere" jt *vs.* komisjon, EKL 2011, lk I-4727, punkt 51). Sellest järeldub, et kui vaidlustatud aktis on nõutud abikava alusel antud abi tagasinõudmist, puudutab see akt isiklikult üksnes hagejaid, kelle suhtes kehtib abi tagasinõudmise kohustus (Üldkohtu 21. märtsi 2012. aasta määrus kohtuasjas T-234/10: Ebro Foods *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 28).

37 Teiseks väidab hageja, et enne 21. detsembrit 2007 tehtud tehingute tagasinõudmise kohustuse kohaldamisalast väljajätmine õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte alusel ei ole lõplik, kuna Deutsche Telekom AG on kohtuasjas T-207/10 esitanud hagi vaidlustatud otsuse resolutsiooni selle osa peale.

38 Nendes argumentides ajab hageja omavahel segi isiklikku puutumust ja põhjendatud huvi käsitleva vastuvõetavuse tingimuse. Nimelt, ehkki põhjendatud huvi on võimalik tõendada tänu pärast liidu kohtule hagi esitamist siseriiklikule kohtule esitatud hagidele (Üldkohtu 22. oktoobri 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-309/04, T-317/04, T-329/04 ja T-336/04: TV 2/Danmark jt *vs*. komisjon, EKL 2008, lk II-2935, punktid 78–82), hinnatakse füüsilise või juriidilise isiku isiklikku puutumust hagi esitamise päeval ning see sõltub üksnes vaidlustatud otsusest. Niisiis isik, keda puudutab isiklikult otsus, millega tunnistatakse abi ühisturuga kokkusobimatuks ja kohustatakse see tagasi nõudma, jääb isiklikult puudutatuks isegi siis, kui hiljem selgub, et temalt ei nõuta abi tagastamist (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Comitato „Venezia vuole vivere" jt *vs*. komisjon, punkt 56, ja kohtujurist Trstenjaki ettepanek selles kohtuasjas, EKL 2011, lk I-4727, punktid 81 ja 82).

39 Lisaks tuleb märkida, et selleks, et vaidlustatud akt hagejat isiklikult puudutaks, peab ta tõendama, et ta kuulub suletud ringi ehk gruppi, mida ei saa pärast vaidlustatud akti vastuvõtmist enam suurendada (vt selle kohta Euroopa Kohtu 26. juuni 1990. aasta otsus kohtuasjas C-152/88: Sofrimport *vs*. komisjon, EKL 1990, lk I-2477, punkt 11, ja eespool viidatud kohtuotsus Belgia ja Forum 187 *vs*. komisjon, punkt 63).

40 Sellest tulenevalt ei võimalda vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 2 võimalik tühistamine Üldkohtu poolt ja sellele järgnev vaidlusaluse abi tagasinõudmine Banco Popular Españolilt käesoleval juhul asuda seisukohale, et otsus puudutab Banco Popular Españoli isiklikult.

41 Järelikult ei saa hagi käesolevas asjas tunnistada vastuvõetavaks ka selle alusel, et hageja esindab Banco Popular Españoli.

42 Hageja tugineb oma hagi vastuvõetavuse põhjendamiseks teise võimalusena omaenda huvile, mis tuleneb tema osalemisest ametlikus uurimismenetluses.

43 Vastavalt kohtupraktikale, mis on seoses ühenduste esitatud hagidega välja kujunenud alates Euroopa Kohtu 2. veebruari 1988. aasta otsusest liidetud kohtuasjades 67/85, 68/85 ja 70/85: Kwekerij van der Kooy jt *vs*. komisjon (EKL 1988, lk 219) ning eespool viidatud kohtuotsusest CIRFS jt *vs*. komisjon, millele hageja viitab, võib otsus hagejat isiklikult puudutada seetõttu, et ta osales vaidlustatud akti vastuvõtmiseni viinud menetluses aktiivselt. Tegemist oli siiski eriliste olukordadega, milles hagejal oli selgelt piiritletud läbirääkija roll, mis oli tihedalt seotud asjassepuutuva otsuse esemega, mistõttu hageja faktiline olukord eristus kõikide teiste isikute omast (vt selle kohta Euroopa Kohtu 9. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-319/07 P: 3F *vs*. komisjon, EKL 2009, lk I-5963, punktid 85–95 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Täpsemalt ilmneb Euroopa Kohtu 13. detsembri 2005. aasta otsusest kohtuasjas C-78/03 P: komisjon *vs*. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (EKL 2005, lk I-10737, punkt 58), et ühenduse rolli, mis piirdub üksnes asjaomastele isikutele ELTL artikli 108 lõikes 2 ning nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [ELTL] artikli [108] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), artikli 1 punktis h ja artiklis 20 tagatud menetlusõiguste teostamisega, ei saa samastada hagejate rolliga kohtuasjades, milles tehti eespool viidatud kohtuotsus Kwekerij van der Kooy jt *vs*. komisjon ning eespool viidatud kohtuotsus CIRFS jt *vs*. komisjon.

45 Hageja viidatud kohtuotsused ei võimalda seada kahtluse alla eespool viidatud kohtuotsuse Kwekerij van der Kooy jt *vs*. komisjon sellist tõlgendust. Eespool viidatud kohtuotsuse AAC jt *vs*. komisjon punkt 35 kuulub nimelt kohtuotsuse ossa „Poolte argumendid" ning selles on esile toodud komisjoni argument, millega komisjon soovis vaidlustada Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) esitatud hagi vastuvõetavuse eespool viidatud kohtuotsusest Kwekerij van der Kooy jt *vs*. komisjon oma tõlgenduse esitamise abil. Lisaks möönis Üldkohus samuti hageja poolt esile toodud eespool viidatud kohtuotsuse Diputación Foral de Álava jt *vs*. komisjon punktis 89, et kuna menetlusse astumist taotlenud isik osales haldusmenetluses, oli tal põhjendatud huvi kohtuasja tulemuse vastu. Üldkohus võttis seeläbi seisukoha käesolevas kohtuasjas käsitletavast erineva tingimuse kohta, milleks on tingimus, et menetlusse astumiseks peab esinema Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 40 teise lõigu alusel nõutav huvi kohtuasja tulemuse vastu.

46 Kuna käesoleval juhul esitas hageja ametlikus uurimismenetluses üksnes oma märkused, nagu teised huvitatud isikudki, ei saa tema hagi tunnistada vastuvõetavaks selle alusel, et ta kaitses vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseni viinud menetluses omaenda huve.

47 Kõigest eespool esitatust lähtudes tuleb hagi käesolevas asjas jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Kohtukulud

48 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb hageja kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista komisjoni kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

määrab:

1. Jätta hagi läbi vaatamata.

2. Mõista kohtukulud välja Asociación Española de Bancalt.

Kuulutatud 29. märtsil 2012 Luxembourgis.

Kohtusekretär
E. Coulon

Koja esimees
L. Truchot